

תפילה

(לקוטי תפילות א - תפילה כב)

... ותעורר רחמיך עלינו, ותשלח לנו מנהיג אמתי רועה נאמן, שיהיה לו כוח לקרבנו אליך באמת, ונוכה להכלל בשבעה רועים דקדושה שהם כלליות הקדושה, כלליות אמונה הקדושה של ישראל עם קודשך, ותמשיך עלינו ותשפיע עלינו אמונה הקדושה על ידם.
ועשה למענך, ולמען השבעה רועים שהם אברהם יצחק ויעקב משה אהרן יוסף דוד, ולמען כל הצדיקים שהיו בכל דור ודור עד עתה, ולמען הצדיקים אמתיים שבדור הזה, ולמען כל בית ישראל עמך, ותשפיע עלינו ממעון קדושתך ותטיב לנו בטובך האמת, ותחננו בחסדיך הגדולים ותמלא רחמים עלינו ברחמיך הרבים, ותשיב פניך אלינו, ותקבע ותיטע בלבנו אמונתך הקדושה בשלמות, שנוכה להאמין בך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, ובצדיקיך האמתיים, הן בצדיקים אמתיים שוכני עפר קדושים אשר בארץ המה, הן בצדיקי אמת ומוכיחי אמת וכשרים אמתיים שבדור הזה, בכלם אזכה להאמין באמת ובאמונה שלמה, בלי שום בלבול ונטיה כלל חס ושלוש, ולא יהיה לי שום הרהור אחריהם כלל. ואזכה על-ידי האמונה השלמה למלאת הארת הידים הקדושים, ואזכה למלאת ידי היום לה'.

ותתן לי כוח להכניע ולשבר ולבטל כל מיני אמונות כוזביות מן העולם, וכולם ישובו לאמונתך הקדושה. ואזכה על-ידי האמונה השלמה לקבל מוסר ותוכחה ממוכיחי אמת, ויוכנסו דבריהם בלבנו באמת, ונוכה לשוב על-ידי-זה בתשובה שלמה אליך באמת. ותקבץ נדחי ישראל, ותבטל ברחמיך הרבים כל מיני גרוש ומחלוקת מן העולם, שלא יגורשו עמך בית ישראל ממקומם לעולם, וכל אותן שכבר נתגרשו ונדחו ממקומם, מעמך בית ישראל בכלל ובפרט, כולם תחזירם ותשיבם למקומם בשלום, ותשים שלום בעולם ותבטל כל מיני מחלוקת מן העולם...

שיחות

(מורי ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)

חלום הבור ומימי התורה של רבינו.

... איזה שמחה צריך להיות לנו שזכינו בעולם הזה להיות מקורבים לרבינו, אנחנו לא יודעים!
היה כמה גדולים שהם חשבו שהם משיח, דברו דבורים כאלה, אבל זה לא היה נכון, הם טעו. רק רבינו הקדוש - אצלו אין שום טעות! מה שהוא גילה זה מבורר.
הלילה נתעוררתי אחרי חצות ועשיתי נטילת ידים ורציתי לעסוק בספר תהלים, אז רציתי להיות ער, ונפל עלי שינה ושכבתי וישנתי והיה לי חלום. חלום כזה.. אינני יודע איך נשארתי בחיים. ראיתי שהיה לי צער כזה ומה שעבר עלי.. היה נדמה לי שהייתי בירושלים והסתובבתי שמה באיזה מקומות כמו מחוץ לעיר, אז אמרו לי אנשים: "יש פה בור כזה, הגודל שלו והעמקות שלו הוא בלי שיעור!"
על-כל-פנים אני היה לי חשק לראות הבור הזה, סובבתי סובבתי ולבסוף הלכתי לראות את הבור והפה של הבור היה גדול והיה עמוק מאוד, הגודל והעמקות בלי שיעור. על-כל-פנים נפל פחד רק לראות את הגודל של הבור. והחלקתי...

כמו שאני עמדת על-יד הבור, החלקתי ונפלתי להבור, אז אינני יודע איך נשארתי בחיים. אני ראיתי שנפלתי בבור ואין לי שום תקוה, בור כזה עוד רגע יהיה לי גל של עצמות. אז הרגשתי את הצער הזה מה שיהיה בעוד רגע, היה לי צער כזה, פחד כזה...
על-כל-פנים נפלתי בבור, אז נפלתי.. והבור היה עם מים, ואני יודע לשוט! כמו שהצער היה גדול מה שידיעתי בעוד רגע מה יהיה ממני גל של עצמות, כשראיתי בור כזה והייתי בסכנה כזו.. נו, אני נפלתי למים ואני יודע לשוט.

לעילוי נשמות מרת בלרה בת דיאמונטא, ת.נ.צ.ב.ה.

וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון ... (שמות לה, ב)
עיקר השלום כשהגוף נכלל בנפש. כי כל זמן שאין הגוף נכלל בנפש, אזי יש מחלקת גדול, בחינת אין שלום בעצמי מפני חטאתי. כי בודאי זה אי אפשר בשום אופן, שתתהפך חס-ושלום הנפש להגוף לגמרי חלילה, כי הנפש נכספת לעולם לשרשה, לעשות רצון קונה. ואפילו אם הוא רשע גמור חס ושלוש, וכבר התגבר גופו על נפשו ביותר על כל זה בפנימיות הנפש, בודאי צועקת נפשו מאוד מאוד בקול מר ועצום מאוד, ונכספת ומתגעגעת מאוד לשוב לשרשה. כי רצון הנפש הוא רצון האמת דהינו רצון השם יתברך. ורצון השם יתברך בודאי נשאר חיים לעולם, ואין מי שיוכל לשנות ולבטל רצונו חס-ושלום בשום אופן, כמו שנאמר: ואתה מרום לעולם ה', וכתוב ימין ה' רוממה. כי בודאי השם יתברך יגמר את שלו כרצונו, ויהיה נשלם כוונתו מה שרצה בבריאת עולמו, שכל כוונתו היה כדי שהתחתונים דייקא יעבדו אותו דהינו להפך הגוף לנפש. ועל-כן בודאי הנפש כוספה חזק תמיד לעשות רצון קונה, אפילו אם התגבר הגוף כמו שהתגבר חס-ושלום. ועל-כן אי אפשר שיהיה שלום לרשעים, כמו שנאמר: אין שלום אמר ה' לרשעים, כי תמיד יש מחלקת בין הנפש והגוף. ומשם נשתלשל כל מיני מחלקות שבעולם. ועל-כן אין שלום כי אם כשזוכין להגביר הנפש על הגוף, עד שיתהפך הגוף לנפש שאז הוא השלום בשלמות באמת.

כי הצדיקים זוכין לשבר הגוף לגמרי, עד שנתבטל רצון הגוף לגמרי, ונתהפך לנפש ממש, שזה עיקר השלום. ועל-כן לעתיד לבא שאז יזכו הכל לזה, על כן יהיה אז השלום המופלא בעולם, כמו שנאמר: וגר זאב עם כבש וכו', כי אז יכללו הכל ברצונו יתברך, ויהיה נכלל בחינת בהמה באדם, גוף בנפש וכו', שזהו עיקר השלום. ועל-כן נקרא שבת שלום, כי שבת הוא בחינת התגברות הנפש על הגוף, בחינת עולם הבא שזה בחינת שלום. (לקוטי הלכות - הלכות חדש ג' - אות ט' לפי אוצר היראה - שלום - כ"ה)

אלה פקודי המשכן ...

(שמות לה, כא)

... אלה פקודי המשכן — משכן, משכן בנינו ומשכן בהרבונו, בבחינת (במדבר כד): מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל, ודרשו רבותינו ז"ל אפילו כשהם חרבים מגנים על ישראל. ובשביל זה הקימו את המשכן בכל פעם ופרקוהו בעצמן ונסעו עמו ממקום למקום במדבר חשך ואפלה מקום נחש שרף ועקרב וכו', ואחר כך חזרו והקימוהו וכו', להורות לדורות שאפילו כשהמשכן יהיה נפרק וחרוב יגן עליהם, ואם יקשרו רצונם תמיד בקדשת המשכן ובית המקדש וכליו, והכל בכוח הצדיקי אמת העוסקים בבנין המשכן בכל דור ודור כמו שכתוב בהתורה אזמרה וכו' (סימן רפב), על-ידי זה יוכלו לעבר בשלום בכל המדבריות בכל מיני חשך וצלמות אפילו כשעוברים חס ושלוש במקום נחש ושרף ועיקרב וצימאון וכו', שבכל מקומות אלו בהכרח שיעבר בהם הרוצה לגשת אל הקדש, בפרט מי שנכשל כבר במה שנכשל ורוצה לשוב שבהכרח שיעבר באלו המקומות, בבחינת מה שאמר רבנו ז"ל על מאמר רבותינו ז"ל "בהינו דעאל" וכו' (עין בהתורה רציצא בסימן כז), ומכלם יצילנו ה' על-ידי תקף הרצון דקדשה שיזכה על-ידי התקשרות לצדיקי אמת. (לקוטי הלכות - הלכות ברכות השחר ה' - מ"ה)

עצות

(לקוטי עצות - אמת ואמונה, י-יא)

- צריך לשמור מאוד את האמונה שלא תתקלקל, חס ושלוש, כי על-ידי לקלוקל האמונה אין יכולין לקבל מוסר ממוכיחי אמת, ונתקלקל השלום ונעשה גרוש ומחלוקת, חס ושלוש, ובאים לכפירות ולעבודה זרה ולאמונות כוזביות, כי האמונה היא עיקר חותם העליון של הקדושה שצריכין לשמרו מאוד, שעל-ידי-זה נשמרת כל הקדושה (לקוטי מוהר"ן, סימן כב).
- אי אפשר ליכות לאמונה שלמה כי אם על-ידי שבאים לצדיקי הדור האמתיים, כי כל עיקר אמונת ישראל הם ממשכיך להדור, כי הם כלליות הקדושה (שם).

בור כזה, עמקות כזה וחרבן כזה - שממה, זה דבר שומם. ונפילתי למים אחרי כל הסכנה, אחרי כל הפחד, אני לא ראיתי את המים אבל נפילתי למים. נו, וראיתי את המוות ואת ההצלה. איך בא לכאן מים? על-כל-פנים ככה היה. רק חס-ושלום אם אף אחד לא ידע שאני נפילתי לבור, אז מה יועילו המים, כמה זמן אפשר לחיות בלי אוכל, בשועי: אם לא יוציאו אותי - אז אני חי, אבל בעוד כמה ימים אני אמות. אבל היה נדמה לי שיש אנשים שראו שנפילתי לבור, אז בוודאי הם יעשו תחבולות להוציא אותי, אז היה לי קצת נחת-רוח, קצת בטחון שיבואו ויוציאו אותי מהבור. וככה נצלתי!

זה החלום - אינני יודע אם היה לי עוד חלום כזה, צער כזה בהרגע שנפילתי, הצער היה מה שאי אפשר לתאר, "בעוד רגע מה יהיה ממני?" אבל אותו הרגע נסים שלא נשארתי מת רק מהפחד הזה והצער הזה, אני הייתי בחוף ופתאום אני נפילתי לבור. וזה עלה על דעתי שזה החלום מרמז על "אין שום יאוש בעולם כלל!"

על-ידי המים, מה זה מים? מימי התורה של רבינו - זה המים. מים זה תורה, מימי התורה. על-ידי מימי התורה של רבינו - אפילו שנופלים למקום כזה שאין שום תקוה.. יש תקוה! נפילתי למים!

וזה אני מספר את זה בדבורים, אבל זה אי אפשר לתאר את הרגע של הפחד, של הצער שהיה לי מזה שראיתי שנפילתי לבור. אני נמצא בבור בלי שום.. אין מקום לאחוז. מי יכול לתאר הרגע הזה. והיה לי התחזקות גדול מהחלום הזה שאין שום יאוש בעולם כלל. אני כבר נפילתי לבור בלי שום תקוה.. ויש מים! (ההמשך יבוא)

מכתב

(ספר אבני הנחל - חלק ב - מכתב יב)

לבי ובשרי, שזכה להיות עבד נאמן אצל הצדיק האמת שמגלה אלקותו עין בעין לכל באי עולם, ושואב מימי חכמתו לרוות צמאנו ולבו כוסף ובוער כגחלי אש להשקות בהם נפשות ישראל המתגוללים בראש כל חוצות ואין איש מאסף אותם הביתה, כי הצדיק האמת הוא עיקר הרפואה וההצלה מכל מיני החצים וסמים ארסיים של המינות ואמונות כוזביות.

צריך כל אדם לרחם מאוד על בשר הגוף, להראות לו מכל הארה ומכל השגה שהנשמה משגת, שהגוף גם-כן ידע מזאת ההשגה, בבחינת **ומבשרך לא תתעלם**, מבשרך דייקא, שלא תעלים ענייך מלרחם על בשרך, היינו בשר גופך, כי צריכים לרחם מאוד על הגוף לראות לזככו כדי שיוכל להודיע לו מכל ההארות וההשגות שהנשמה משגת, כי הנשמה של כל אדם היא רואה ומשגת תמיד דברים עליונים מאוד, אבל הגוף אינו יודע מהם. על-כן צריך כל אדם לרחם מאוד על בשר הגוף, לראות לזכך הגוף, עד שתוכל הנשמה להודיע לו מכל מה שהיא רואה ומשגת תמיד עד שגופו יראה ויחזה השגות עליונות שהנשמה משגת תמיד. וזה בחינת **מבשרי אחזה אלוה-ה**, מבשרי דייקא, היינו על-ידי בשר הגוף, אחזה אלוה-ה, היינו השגות אלקות, היינו שהאדם בגופו יראה ויחזה השגות עליונות שהנשמה משגת תמיד. אבל כשיש לגוף עזות,

בחינת **והכלבים עזי נפש**, שהוא עז וחזק בהתאוות, אין הנשמה יכולה לסמך עצמה ולהתקרב להגוף להודיע לו מההשגות שלה. וצריך לזה עזות דקדשה, היינו קולות דקדשה. וכל הקולות, הן של צעקה הן של אנחה הן קול שופר הן קול זמרה, הם בחינת עזות, בבחינת **הן יתן בקולו קול עז**. וזה בחינת **מקול אנחתי דבקה עצמי לבשרי**, עצמי היא הנשמה שהיא עצם האדם, כי עיקר עצמיות האדם מה שנקרא אצל האדם 'אני', הוא הנשמה שהוא עצם הקיים לעד, אבל מחמת עזות הגוף בתאוותיו אזי הנשמה שהיא עצם האדם רחוקה מבשרו וגופו, ועל-ידי קול אנחה שהוא בחינת עזות דקדשה, על-ידי זה נשבר עזות גופו ואז מתקרבת ומתדבקת העצם להבשר, היינו הנשמה להגוף, וזה **מקול אנחתי דבקה עצמי לבשרי**.

וכן בכלליות בני-אדם יש בחינת עצם ובשר, היינו שהחכם האמת שהוא בחינת הנשמה להעם שהם למטה ממנו, והעם הם נגדו בחינת בשר. וכשהם בשר כמו בשר הגוף בעצם האדם, הם שומעים הקול אנחה, היינו קולו של החכם, ושוברת גופם בבחינת **אנחה שוברת גופו של אדם**, ועל-ידי זה יוכל לסמך להתקרב אליהם שהם בחינת בשר, בבחינת **מקול אנחתי דבקה עצמי לבשרי**. אך כשאינם בבחינת בשר, אינם שומעים כלל קול האנחה הנזכר לעיל, ואפילו אם שומעים קולו, אינם שומעים הקול בעצמו כי אם קול הברה. כי כשנתעורר קול דקדשה נתעורר כנגדו קול דסטרא אחרא והוא קול הברה שנתעוררים העוונות וצועקים בקטרוגם, חס ושלום. כי מגודל רחוקו אינו שומע רק קול הברה ואינו זוכה לשבר עזות גופו על-ידי זה, וכן אין נשבר עזות העם על-ידי קול אנחה ותוכחה של החכם האמת כי אין שומעין כי אם קול הברה.

ולבוא לבחינת בשר הוא על-ידי השימוש, על-ידי שמשמש את החכם נעשה בחינת בשר להחכם, וכן על-ידי שמשמש הגוף להנשמה בעשיית מצוות מעשיות נעשה הגוף בחינת בשר להנשמה, וכשהבשר בבחינה הזאת אזי זוכין לבוא לאמונה שהוא כלליות הקדשה שמקבלין מהצדיק האמת, שאי אפשר להתקרב אליו כי אם על-ידי עזות דקדשה שהיא בחינת כל הקולות דקדשה שעל-ידי זה משברים עזות דסטרא אחרא שהוא בחינת עזות הגוף בתאוותיו, וזוכין להתקרב ולהדבק אליו ועל-ידי זה זוכין לאמונה שלמה.

בזכות שימוש הצדיק, אדם ניצול ממיתה.

קרבת הצדיק טוב בעולם הזה ובעולם הבא.

כשהצדיק אומר איזה דיבור, כל זמן שהדיבור לא נתקיים, שעדיין לא בא זמנו, הדיבור חקוק בעולם העליון אבל אין מאיר בבהירות; וכשמגיע הזמן שמתקיים, אזי הדיבור מתחיל להאיר בבהירות.

טוב לבלות זמן רב בשביל שעה אחת שיתקרב לצדיק.

דברי הצדיק החכם חביבים מדברי תורה ומדברי נביאים, וצריך לשמע ולציית אותו, אף-על-פי שאין מראה לך שום מופת.

מהות האדם ניכר על-ידי התקרבותו, כשרואין למי הוא מקרב.

לפעמים על-ידי נחת רוח אחד ומעט שעושים להצדיק, על-ידי זה זוכין לעולם הבא.

מי שרוצה לעשות טובה להצדיק, הקדוש ברוך הוא נתן לו כוח לזה.

כל הגביות שאמות העולם גובין מישראל, אין זה אלא בשביל הפגם שפגמו בכבוד הצדיק.

מה שדוברים וחולקים על הצדיק הוא כבוד גדול להצדיק.

הצדיק הוא מלמד את הקדוש ברוך הוא בתורתו איך יתנהג עמו.

השבח שמשבחין את הצדיק, כאילו משבחין את הקדוש ברוך הוא.

ביאת המשיח תלוי בקרבת הצדיק.

על-ידי שבח שמשבחין את הצדיק, מפילים את החולקים נפילה גדולה.

מי שמביא דורון להצדיק, הקדוש ברוך הוא עושה לו נחת רוח ומבטל את הרוח רעה ששורה על האדם.

הדורש שלומו וישועתו בכל עת בכל לב באמת.

ישראל דב אודעסר

השתכלות הנפש

(סימן מח - המשך)

לאחד מגדולי מקרבינו, (רבינו) צוה לו בימי נעוריו של המקרב הנ"ל, שבשעת התבודדות ידבר הרבה בפרטיות עם כל איברי גופו ויסביר להם, שכל תאוות הגוף — הבל, כי הלא סוף כל אדם למות, והגוף לקברות יובל, וכל האיברים יבלו ויתקבנו וכו', ועוד דבורים כיוצא באלה. והתנהג כך איזה זמן. ואחר-כך סיפר עם רבינו זכרונו לברכה והתנצל לפניו באשר שהגוף אינו שומע ומרגיש כלל כל טענותיו ודבריו עמו. אמר לו רבינו זכרונו לברכה: חזק בעניין זה ואל תרפה יד מזה, ותראה אחר-כך מה שיהיה מהדבורים האלה. ושמע לעצתו וקיים דבריו, עד שזכה אחר-כך, שכל איבר ואיבר, שדיבר עמו כל בפרטיות, נמשך אחר דבריו כל-כך, עד שיצא מהאיבר הזה שדיבר עמו כל החיות ממש ונשאר בלא כוח והרגשה כלל. וזה ראה בחוש באיברים החיצוניים, כגון אצבעות ידיו ורגליו וכיוצא בזה, עד שכשהתחיל לדבר עם האיברים הפנימיים, שהחיות תלוי בהם, כגון הלב וכיוצא, היה צריך לצמצם דבריו מאוד, בכדי שלא תצא ממנו החיות ממש כנ"ל.

ושמעת, שפעם אחת דבר האיש הנ"ל עם המקרבים אליו מעניין איך שהעולם הזה אינו כלום, ומה התכלית מכל עניני הגוף וכו' וכנ"ל, ובתוך דבריו נתעלף והתחיל לגוע, וביגיעות גדולות שב ונתעורר בו חיותו, ואמר אז, שזכה על-ידי קדשת רבינו זכרונו לברכה למדרגה זו, אשר בכל עת שמזכיר עצמו היטב מיראת הענש והסוף והתכלית של כל עניני העולם הזה, אזי מרגישין כל איבריו, אפילו אצבע הקטן שברגליו, ממש כמו ששוכבין כבר ומקריבין וכו', עד שצריך התחזקות גדול להחזיק חיותו בקרבו, שלא תצא נפשו ממש כנ"ל. ושמעתי בשם רבינו זכרונו לברכה, שאמר גם לכמה אנשים אחרים: מחמת שהגוף שלכם עב מאוד וחזק בהתאוות, על-כן "צריכים אתם להטרידו הרבה" עם דבורים קדושים מעניין התכלית. וממילא מובן, שצריכין לדבר גם-כן עם עצמו דבורים הרבה מעניין התחזקות, כדי שלא ירפו ידיו לגמרי, חס ושלום. (ועיין לעיל - אות טז).

סיפור

(השמעות - לב, לא)

○ הרב הגאון רבי גרשון מראדזין, בעל התכלת, היה באומן על ציון רבינו הקדוש, והיה אומר, שמתרץ לו מדוע אין נוסעין ואין מתקרבין הצדיקים לרבינו ז"ל: כי עניין רבינו ז"ל, כמו שכתוב אצל קברו של משה: עליונים נדמה למטה ותחתונים למעלה, שרבינו ז"ל מראה להגדולים שיאי"ה מקום **כבודו**, שהם עדיין למטה ועדיין לא השיגו כלום, ומשפלים, ועל-כן לא נוסעים ומתקרבים, כי מי רוצה שישפילו אותו; ולקטנים מראה, שימלא **כל הארץ כבודו**, שעדיין יש להם תקוה, ומגביה אותם, ועל-כן נוסעים ומתקרבים.

○ רבינו ז"ל אמר: אנשיי ימצאו במקומות בהם אין הולך שום אדם ואין קורא שום תרגום! [היינו, שתהיה להם התבודדות והנעור בלילה].

אהינו בית ישראל

תרמו נא, בעין יפה, למען

הוצאת העלון שלכם, המפיץ דעת רבינו הקדוש בעולם!

הפקדות בכל סניפי הדואר, חשבון מס' 7-2255-89